

Sygn. akt V CZ 36/06

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "R. Ltd" Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko J.P. i M. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2006 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 stycznia 2006 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny, działając na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucił postanowieniem z dnia 23 stycznia 2006 r. skargę kasacyjną powodowego Syndyka Masy Upadłości, jako wniesioną przez osobę nieuprawnioną. Sąd ten uznał, że art. 87¹ § 2 k.p.c. nie ma w rozpoznawanej sprawie zastosowania, gdyż będący Syndykiem radca prawny P. N., nie wykonujący zawodu radcy prawnego od dnia 1 marca 2005 r., nie mógł sporządzić i wnieść skargi kasacyjnej w imieniu powodowego Syndyka. W ocenie Sądu odwoławczego radca prawny P. N. nie jest bowiem stroną w niniejszej sprawie, nie jest również organem ani przedstawicielem ustawowym powoda, a także nie może być pełnomocnikiem procesowym powoda.

W zażaleniu powód zarzucił, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia opiera się na „oddzieleniu radcy prawnego P. N. od funkcji syndyka”. Żalący twierdzi, że w tym procesie powodem jest radca prawny P. N., a nie ma przepisu ograniczającego bądź wyłączającego możliwość korzystania z uprawnień radcy prawnego z powodu pełnienia przez niego funkcji syndyka. Skarżący zarzuca zaskarżonemu postanowieniu obrazę art. 60 pr. upadł. i art. 87¹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów bądź radców prawnych. Zasadniczym celem wprowadzenia tego przepisu było umożliwienie stronom sprostania wysokim wymaganiom stawianym przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego podejmowanym przed Sądem Najwyższym czynnościom procesowym. Zapewnienie odpowiednio wysokiego poziomu tych czynności wymaga stosownych umiejętności oraz wiedzy prawniczej, których posiadaniem powinni z założenia wyróżniać się wskazani wyżej profesjonalni pełnomocnicy, zawodowo trudniący się świadczeniem usług prawniczych.

Wyjątek od obowiązku zachowania tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego wprowadza § 2 powołanego art. 87¹ k.p.c., stanowiąc m.in., że z obowiązku tego zwolnieni są adwokaci i radcy prawni, gdy występują oni w sprawie jako strona, jej organ bądź przedstawiciel ustawowy. Celem tego przepisu jest uchylenie wobec określonych w nim osób rygoru, wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c., ze względu na ich wysokie kwalifikacje prawnicze, które gwarantują profesjonalizm dokonywanych przez nie przed Sądem Najwyższym czynności procesowych.

W niniejszej sprawie skargę kasacyjną wniósł Syndyk Masy Upadłości, będący jednocześnie radcą prawnym. Chociaż więc stroną postępowania jest Syndyk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1999 r., II CKN 358/00, OSNC 1999, nr 12, poz. 219), a nie działająca we własnym imieniu konkretna osoba fizyczna, która aktualnie pełni tę funkcję, to jednak należy mieć na uwadze cel wyjątku wprowadzonego w art. 87¹ § 2 k.p.c. Konsekwencją tego będzie uznanie, że uprawnionym do wniesienia skargi kasacyjnej jest również syndyk, będący prawnikiem wymienionym w powyższym przepisie (w tym radcą prawnym). Byłoby bowiem przejawem nadmiernego formalizmu wymaganie od takiego syndyka, który sam przecież posiada niezbędne kwalifikacje do sporządzenia skargi kasacyjnej i może ją wnieść jako strona, jej przedstawiciel bądź organ, aby powierzał wykonanie tego zadania innemu radcy prawnemu bądź adwokatowi. Przyjęcie stanowiska przeciwnego stałoby w oczywistej opozycji do celu, jakim kierował się ustawodawca, uchylając wobec osób wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. przymus adwokacko-radcowski.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.